

ԿԸ ՆՆՋԵՆ

Տղաքն ամէն կը մնջեմ.
Իւրաքանչիւր մահիւնէն
Կ'անցնիմ ես լուռ խօսելէն
Մեծցած եղբօր, հօր նըման,
Ես արեղայ՝ դեռ քնսան...:

Անոնք ամբողջ ցերեկին
Կեանքով լեցուն, յարաշարժ,
Կծկըւեր են զերթ անվարժ
Մակոյկավար՝ որուն թին
Ջիւնքն է լըքեր հոսանքին:

Այս մէկն արդէն քրտըմեր,
Ինչպէս ամբողջ ցերեկին
Մարմին շարժուն, միտք արթուն.
Միւսը՝ ըզգոյշ ու խոհուն.
Կամ՝ քունին մէջ երգ զմզուն:

Կը մօտեմամ այս մէկին.
Դեռ չէ իջեր քունն աչքին.
Ջեռքն ցակտին, կոպերուն,
Կը զգայ թէ լուռ, օրորուն
Կ'երգեմ երգն իր սրտագին...:

Տղան է ան ծառերուն,
Փոթորիկին, անձրեւին,
Նաեւ տղան՝ սեւեռուն
Որ կը դիտէ ոգեւին
«Մօնա Լիզան» իր ժպտուն...:

Մեծցած եղբօր, հօր նըման,
Ես արեղայ՝ դեռ քնսան,
Այսպէս ամէն իրիկուն
Իմ տղաներն կը դընեմ քուն
Աղօթք-օրոր իմ շրթներուն:

ՇԷՆ-ՄԱՀ

THEY ARE SLEEPING

They are asleep
and I walk by
on duty tonight,
passing each bed
like a father or grown brother,
the twenty-year-old acolyte.

All day full of motion,
all day filled with life,
now rolled up, huddled tightly,
each one a boatman whose oar
floats out of sight,

at the mercy of currents.
This one perspires
as if it were day, mind alert,
while another seems intent
on a distant song within

his dream. Half dozing, another
feels my hands on his head,
closing his eyes as if
I were humming
his old lullabies.

Here is the boy who climbs
trees in the rain and wind;
there, the thoughtful one who smiles
back at his Mona Lisa print.

Like a father, I pass by,—
a grown brother at least,
no, an acolyte, barely twenty, praying
as I walk through their sleep.

TRANSLATED BY:
DIANA DER-HOVANESSIAN

SHEN-MAH